

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (Integrative Grammar Teaching Method) กับการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ โดยประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเสริมทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษ (1550000) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ภาคพิเศษจันทร์ – ศุกร์ จำนวน 375 คน แบ่งเป็น 8 หมู่เรียน โดยกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเสริมทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษ (1550000) ภาคพิเศษจันทร์ – ศุกร์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 หมู่เรียน โดยกลุ่ม 1 หมู่เรียน จำนวน 24 คน เป็นกลุ่มทดลอง และ อีก 1 หมู่เรียน จำนวน 24 คน เป็นกลุ่มควบคุม

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยทดลองการสอนไวยากรณ์แบบบูรณาการกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยใช้แบบของการวิจัยที่มีกลุ่มควบคุมแบบสุ่มและมีการทดสอบก่อนและหลัง (The Pretest - Posttest Controlled Group Design with Randomization) โดยอาศัยข้อมูลที่เป็นเชิงปริมาณ และใช้วิธีการทางสถิติเข้ามาช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถทางด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการสอนไวยากรณ์แบบบูรณาการ และวิธีการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ

ตอนที่ 2 ศึกษาเจตคติและความพึงพอใจของนักศึกษาในกลุ่มทดลองต่อการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถทางด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการ
สอนไวยากรณ์แบบบูรณาการ

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กลุ่มนักศึกษา/ ผลการทดสอบ	ควบคุม		ทดลอง		T-test
	Mean	SD	Mean	SD	
Pre-test	21	4.4	21	6.2	0.52 NS
Post-test	24	3.6	27	6.5	2.13*

หมายเหตุ NS = not significant (ไม่มีนัยสำคัญ)

*ค่านัยสำคัญที่ระดับ 0.05 (เชื่อถือได้ร้อยละ 95)

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า ก่อนการทดลอง นักศึกษากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
มีผลการทดสอบความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน แต่ผลการสอบหลังการ
ทดลองพบความแตกต่างที่มีนัยสำคัญ นั่นคือนักศึกษากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งความแตกต่างนี้เชื่อได้ถึงร้อยละ 95 นักศึกษาใน
กลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 27 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.5 ส่วน
นักศึกษากลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.6
(ดังรายละเอียดการคำนวณในภาคผนวก ง หน้า 147) ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่ากลุ่มทดลองซึ่งมี
ค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม หมายถึง นักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการสอนไวยากรณ์
ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่สอน
ด้วยการสอนไวยากรณ์แบบปกติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 ศึกษาเจตคติและความพึงพอใจต่อการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อตามแบบวัดเจตคติต่อการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ

ข้อ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าเฉลี่ย	SD	ค่าความพึงพอใจ	ค่าความคล้อยตามกัน
1	0	2	3	14	5	3.917	0.829702	พึงพอใจมาก	พอใจคล้อยตามกัน
2	0	0	4	14	6	4.083	0.653863	พึงพอใจมาก	พอใจคล้อยตามกัน
3	0	0	0	7	17	4.708	0.464306	พึงพอใจมากที่สุด	พอใจคล้อยตามกัน
4	0	0	3	19	2	3.958	0.464306	พึงพอใจมาก	พอใจคล้อยตามกัน
5	0	0	2	14	8	4.250	0.607919	พึงพอใจมาก	พอใจคล้อยตามกัน
6	0	0	3	14	7	4.167	0.637022	พึงพอใจมาก	พอใจคล้อยตามกัน
7	0	1	4	12	7	4.042	0.80645	พึงพอใจมาก	พอใจคล้อยตามกัน
8	0	1	7	10	6	3.875	0.850192	พึงพอใจมาก	พอใจคล้อยตามกัน
9	0	0	12	8	4	3.667	0.761387	พึงพอใจมาก	พอใจคล้อยตามกัน
10	0	0	7	9	8	4.042	0.80645	พึงพอใจมาก	พอใจคล้อยตามกัน

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการมีความพึงพอใจต่อการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการถึงร้อยละ 100 หมายความว่านักศึกษาทุกคนชอบวิธีการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ และความคิดเห็นนี้ยังมีความพึงพอใจที่คล้อยตามกัน ดังเกิดจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบวัดเจตคติที่มีค่าน้อยกว่า 1 แต่ไม่เท่ากับ 0